

United Nations
Nations Unies

International
Criminal Tribunal
for the former
Yugoslavia

Tribunal Pénal
International pour
l'ex-Yougoslavie

Međunarodni
krivični sud za
bivšu Jugoslaviju

SAŽETAK PRESUDE

(isključivo za medije. Nije službeni dokument)

PRETRESNO VIJEĆE

Haag, 27. septembar 2006.

SAŽETAK PRESUDE DONESENE U PREDMETU TUŽILAC PROTIV MOMČILA KRAJIŠNIKA

U prilogu se nalazi sažetak presude kojeg je pročitao sudija Orić:

Ovo Pretresno vijeće danas zasjeda kako bi izreklo presudu u predmetu *Tužilac protiv Momčila Krajišnika*.

Za potrebe ove rasprave, Vijeće će iznijeti kratki prikaz svojih zaključaka. Napominjemo da je riječ samo o sažetku, dok je vjerodostojni prikaz zaključaka Vijeća sadržan u pismenoj Presudi, koja će se moći dobiti na kraju sjednice.

Gospodinu Krajišniku se sudilo za kršenje zakona i običaja ratovanja, konkretno ubistvo, po jednoj tački optužnice; po jednoj tački za genocid; po jednoj tački za saučesništvo u genocidu; te po pet tačaka za zločine protiv čovječnosti, konkretno progone, istrebljenje, ubistvo, deportaciju i prisilno premještanje. Tereti se da je počinio, planirao, podsticao, naredio ili na drugi način pomogao i podržao ta krivična djela, te da nije, kada mu je to dužnost nalagala, preduzeo neophodne i razumne mjere da spriječi takva djela ili da kazni njihove počinioce. Optužnica obuhvaća trideset i pet (35) opština u Bosni i Hercegovini. Tvrdi se da su krivična djela za koja se on tereti počinjena u svih trideset i pet (35) opština u periodu od 1. jula 1991. do 30. decembra 1992.

Gospodin Krajišnik je rođen 20. januara 1945. u opštini Novi Grad, Bosna i Hercegovina. Gospodin Krajišnik je studirao ekonomiju i radio kao ekonomista u raznim preduzećima u Sarajevu. Upoznao je Radovana Karadžića 1983. godine. Dana 12. jula 1990., g. Krajišnik se učlanio u Srpsku demokratsku stranku, SDS. Dana 20. septembra 1990., izabran je za poslanika u Skupštini Bosne i Hercegovine, a 20. decembra postao je predsjednik te Skupštine.

Vijeće će sada reći nekoliko riječi o političkoj situaciji u Bosni i Hercegovini i novonastaloj republici bosanskih Srba.

Prvi višestranački izbori u Bosni i Hercegovini održani su 18. novembra 1990. Najviše mjesta u Skupštini osvojile su političke stranke koje su predstavljale tri glavne etničke grupe u Bosni, odnosno SDS, Hrvatska demokratska zajednica, poznata kao HDZ, i Stranka demokratske akcije, glavna stranka bosanskih Muslimana, poznata kao SDA. Te tri stranke su među sobom postigle dogovor o formuli za podjelu moći. Položaji u svim tijelima vlade i javnim institucijama, kako na središnjim tako i na nižim nivoima, podijeljeni su u skladu sa stranačkim kvotama.

Uprkos tome, među trima glavnim etničkim grupama u Bosni i Hercegovini vladalo je sve veće nepovjerenje, strah i ogorčenost. Bosanski Hrvati i bosanski Muslimani su, zbog toga, početkom 1991. počeli s organizacijom oružanih grupa. Otprilike u isto vrijeme, SDS je počeo aktivno naoružavati srpsko stanovništvo. Bosanski Srbi su, osim toga, računali na zaštitu Jugoslovenske narodne armije.

Dana 15. oktobra 1991., Skupština Bosne i Hercegovine usvojila je memorandum o suverenitetu Bosne i Hercegovine, uprkos snažnom protivljenju srpskih poslanika. Deset

Adresa na Internetu: <http://www.un.org/icty/index-b.html>

Outreach program

Aleja Bosne Srebrene b.b., 71000 Sarajevo, Bosna i Hercegovina

Tel: +387 33 773 218, 773 219 Fax: +387 33 773 217

dana kasnije, SDS je osnovao skupštinu bosanskih Srba, na čelu s g. Krajišnikom kao predsjednikom. Skupština bosanskih Srba započela je s uspostavom paralelnih struktura vlasti.

Skupština bosanskih Srba usvojila je 28. februara 1992. Ustav republike bosanskih Srba. U Ustavu je bila opisana struktura republike bosanskih Srba.

Na čelu vlade bosanskih Srba bio je predsjednik vlade. U relevantnom periodu, na toj dužnosti je bio Branko Đerić. Vlada se sastojala od trinaest ministarstava.

Skupštinu bosanskih Srba činila su osamdeset i dva (82) poslanika, koji su većinom bili članovi SDS-a. Dana 27. marta 1992., skupština bosanskih Srba osnovala je Savjet za nacionalnu bezbjednost, odnosno SNB. Radovan Karadžić je bio predsjednik SNB-a, dok je g. Krajišnik, kao predsjednik skupštine, po službenoj dužnosti bio član SNB-a. Kako bi se donijele odluke o vojnim, političkim i administrativnim pitanjima, održavali su se zajednički sastanci SNB-a i vlade bosanskih Srba. Savjet za nacionalnu bezbjednost je, osim toga, izdavao naloge lokalnim jedinicama Teritorijalne odbrane i opštinskim vlastima, te od njih dobivao izvještaje.

Dana 12. maja 1992., Skupština je SNB zamijenila tročlanim Predsjedništvom, koje je trebalo djelovati do izbora predsjednika republike bosanskih Srba. U to Predsjedništvo imenovani su Radovan Karadžić, Nikola Koljević i Biljana Plavšić, a oni su za predsjednika Predsjedništva izabrali Radovana Karadžića. Nedugo nakon toga, SNB je prestao s radom.

Premda g. Krajišnik formalno nije bio član Predsjedništva, prisustvovao je, uz jedan mogući izuzetak, svim sjednicama Predsjedništva u periodu od maja do decembra 1992. Na tim sjednicama, g. Krajišnik nije bio samo posmatrač. On je, na primjer, bio zadužen za ekonomiju. Kasnije je bio zadužen i za veze i koordinaciju rada s ratnim povjerenicima, koje je imenovalo Predsjedništvo i koji su bili zaduženi za opštine. Gospodin Krajišnik je dao značajan doprinos radu Predsjedništva. On se ponašao kao redovni član Predsjedništva i drugi članovi su ga prihvatili kao takvog. Sjednicama Predsjedništva prisustvovao je i predsjednik vlade Đerić.

Vijeće se osvjedočilo da je u sastavu Predsjedništva bosanskih Srba od njegovog osnivanja 12. maja 1992. zapravo bilo pet članova.

Predsjedništvo je u republici bosanskih Srba imalo veliku moć - veću od ovlaštenja Predsjedništva predviđenih Ustavom. Na primjer, i ministar unutrašnjih poslova Mićo Stanišić i ministar pravosuđa Momčilo Mandić neposredno su odgovarali Predsjedništvu i od Predsjedništva dobivali naloge. To je, pak, slabilo Vladu. Bez obzira na to, Vlada je ipak imala značajan uticaj na mnoga pitanja koja su se pojavila za vrijeme sukoba, kao što se to detaljnije objašnjava u presudi.

Predsjedništvo je rukovalo i vojskom bosanskih Srba, poznatom kao VRS, koju je Skupština osnovala 12. maja 1992. Prema Ustavu, predsjednik republike bosanskih Srba bio je vrhovni komandant VRS. General Ratko Mladić je bio komandant Glavnog štaba VRS. On se redovno konsultovao s Predsjedništvom i Predsjedništvo je često donosilo odluke o vojnim pitanjima.

Predsjedništvo je, nadalje, imalo brojne kontakte s opštinskim vlastima, velikim dijelom posredstvom g. Krajišnika. Kao predsjednik skupštine bosanskih Srba, g. Krajišnik je bio u bliskom kontaktu s poslanicima u skupštini, a oni su bili aktivni i na opštinskom nivou. Na taj način, sastav skupštine i metode rada jamčili su velik uticaj politike SDS-a na odlučivanje. Za utjecaj SDS-a na skupštinu bosanskih Srba bila je značajna uloga gospodina Krajišnika, kao predsjednika Skupštine i kao istaknutog člana SDS-a.

Vijeće je saslušalo i iskaze prema kojima je g. Krajišnik blagonaklono gledao na izražavanje nacionalne mržnje i podsticanje straha u skupštini bosanskih Srba. Transkripti sjednica predloženi Vijeću pokazuju da u periodu na koji se odnosi Optužnica on niti jednom nije opomenuo poslanike radi uvreda izrečenih na račun drugih nacionalnih grupa. Povremeno se i sam služio takvim izrazima. Zahvaljujući ovlaštenjima koja je kao predsjednik skupštine bosanskih Srba imao, g. Krajišniku je bilo lako da promovira stavove o etničkom razdvajanju.

Vijeće će sada detaljnije govoriti o djelima koja su počinjena na terenu tokom pomenutog preuzimanja vlasti u opštinama koje se navode u Optužnici.

Kada je početkom aprila 1992. međunarodna zajednica priznala nezavisnost Bosne i Hercegovine, bosanski Srbi počeli su silom uzimati vlast u tim opštinama.

Vijeće zaključuje da je, počevši od 18. marta 1992., izvršen napad na civilno stanovništvo muslimanske i hrvatske nacionalnosti nastanjeno u tih trideset i pet (35) opština navedenih u Optužnici. Taj napad je uključivao široki raspon diskriminirajućih mjera, poput uvođenja policijskog sata; postavljanja barikada i kontrolnih punktova, na kojima su pripadnici tih etničkih grupa bili redovno zaustavljani i pretraživani; pretrese kuća Muslimana i Hrvata; te otkaze.

U aprilu su srpske snage počele napadati Muslimane i Hrvate koji su živjeli u gradovima, selima i manjim naseljima, od kojih većina nije bila branjena i u kojima nije bilo vojnih ciljeva. Muslimani i Hrvati su zlostavljani i lišavani života. Muškarci su često hapšeni i odvođeni u zatočeničke centre, dok su žene i djeca bili istjerani iz domova ili zatočeni ili protjerani iz opštine. Njihove domove bi potom opljačkale i razorile srpske snage, ili prisvojile srpske vlasti. Srpske snage su, osim toga, razarale vjerske spomenike i svetišta značajna za muslimansko i hrvatsko stanovništvo.

Uslovi života u mnogim zatočeničkim centrima u kojima su Muslimani i Hrvati bili zatočeni bili su nepodnošljivi, nije bilo dovoljno hrane, vode, ljekarske njege i sanitarnih prostorija. Zatočenike su često tukli, a ponekad i silovali, pripadnici srpskih snaga, od kojih su neki radili kao čuvari, dok je drugima bio omogućen ulaz u zatočeničke centre. Mnogim zatočenicima su nanijete fizičke i duševne povrede, a mnogi su imali i zdravstvene probleme. To je dovelo do smrti mnogih zatočenika. Osim toga, pripadnici paravojnih jedinica, policije i drugih srpskih snaga namjerno su lišili života mnoge zatočenike.

Vijeće će ilustrovati događaje koji su ukratko prikazani gore u tekstu prikazom događaja u opštini Zvornik.

Zvornik je bio opština s većinskim muslimanskim stanovništvom. Početkom aprila 1992., srpski Krizni štab mobilizovao je pripadnike Teritorijalne odbrane srpske nacionalnosti. Paravojne jedinice - uključujući arkanovce i šešeljevce, Žute ose i Crvene beretke - počele su pristizati u tu opštinu na poziv Branka Grujića, predsjednika Kriznog štaba. Policija u toj opštini podijelila se po nacionalnoj osnovi. Pripadnici zvorničke policije srpske nacionalnosti preselili su se u Karakaj, u kojem se nalazio srpski Krizni štab. Srpska policija i paravojne snage podigli su barikade po cijeloj opštini.

Potom su srpske snage - uključujući pripadnike policije, Teritorijalne odbrane, Jugoslovenske narodne armije i paravojnih skupina - izvršile oružani napad na grad Zvornik. Srpsko civilno stanovništvo je napustilo grad prije napada. Srpske snage su za manje od jednog dana zauzele Zvornik. Srpska zastava je postavljena na vrh glavne gradske džamije. U tom napadu je poginulo mnogo civila i mnogo ih je pobjeglo u strahu.

Nakon tog napada, arkanovci su pljačkali domove i u kamione tovarili na desetke mrtvih tijela, uključujući tijela djece, žena i staraca. Mrtvih tijela je bilo i po ulicama.

Krajem aprila ili početkom maja 1992., srpske snage su od muslimanskog sela Divič, koje se takođe nalazi u opštini Zvornik, zatražile da se preda. Bez obzira na to, prije isteka roka za predaju, srpske snage su izvršile napad na to mjesto. Približno 1.000 Muslimana pobjeglo je u obližnje selo. Kada se dio njih kasnije pokušao vratiti, srpske snage su ih otjerale. Krajem maja, pripadnici Žutih osa prisilili su 400 do 500 Muslimana iz sela Divič, uključujući žene, djecu i starce, da se ukrcaju u autobuse i rekli im da će biti prevezeni na muslimansku teritoriju. Pušteni su na Crnom Vrh, odakle su nastavili pješke.

Početkom juna 1992. policajci muslimanske nacionalnosti u muslimanskom selu Kozluk u opštini Zvornik bili su prisiljeni da predaju svoje uniforme i oružje jednom policijskom službeniku srpske nacionalnosti. Kasnije tog mjeseca, na to selo je izvršen napad. Velik broj vojnika srpske nacionalnosti, Teritorijalna odbrana i paravojne jedinice ušli su u Kozluk na tenkovima i u drugim vojnim vozilima. U sastavu srpskih snaga bili su Branko Grujić, predsjednik Kriznog štaba, i Jovan Mijatović, član Kriznog štaba u Zvorniku i poslanik u skupštini bosanskih Srba. Oni su obavijestili seljane muslimanske nacionalnosti da imaju jedan sat da odu, ili će biti ubijeni. Osim toga, rekli su im da ne mogu sa sobom ponijeti nikakve lične predmete i prisilili su ih da potpišu izjave kojima se odriču svoje imovine. Istoga dana, u organizaciji Srba, konvoj vozila je odvezao približno 1.800 osoba iz te opštine.

Početkom juna, Srbi su viđeni kako ulaze u sela u opštini Zvornik iz kojih su protjerani Muslimani. Većina od devetnaest (19) muslimanskih spomenika u opštini Zvornik je oštećeno ili potpuno razoreno granatiranjem ili upotrebom eksploziva tokom napada u aprilu i maju 1992.

Muslimani su bili zatočeni na više lokacija u Zvorniku i podvrgnuti teškom fizičkom, psihičkom i seksualnom zlostavljanju. Početkom juna, pripadnici jedne paravojne grupe koristili su zašiljene metalne poluge i lance za zlostavljanje zatočenika koji su držani u Domu Kulture u selu Čelopek. Neke zatočenike primorali su da tuku jedni druge a trojicu zatočenika ubili su stražari. Pripadnici paravojne grupe Žute ose ubili su najmanje pet zatočenika u Domu kulture. Jednom čovjeku su odsjekli uho dok su drugima odsjekli prste, a najmanje dvojica muškaraca su seksualno unakaženi.

Tehnička škola u Karakaju u opštini Zvornik postala je zatočenički centar za muškarce Muslimane koji su pod stražom držali srpski vojnici. Tokom narednih nekoliko dana, mnogi zatočenici su teško premlaćivani. Zatim su srpski stražari ubili oko 160 zatočenika koje su odvodili u manjim grupama.

Događaji i zločini poput onih koji su upravo opisani dogodili su se i u drugim opštinama navedenim u optužnici, odnosno Banjoj Luci, Bijeljini, Bileći, Bosanskoj Krupi, Bosanskom Novom, Bosanskom Petrovcu, Bratuncu, Brčkom, Čajniču, Čelincu, Doboju, Donjem Vakufu, Foči, Gacku, Hadžićima, Ilidži, Ilijašu, Ključu, Kalinoviku, Kotor Varoši, Nevesinju, Novom Gradu, Novom Sarajevu, Palama, Prijedoru, Prnjavoru, Rogatici, Sanskom Mostu, Sokocu, Tesliću, Trnovu, Višegradu, Vlasenici i Vogošći.

Vijeće sada prelazi na pravne zaključke u vezi s navedenim djelima.

Vijeće konstatuje da su sljedeći zločini koji su počinjeni u opštinama navedenim u optužnici dokazani van razumne sumnje: istrebljenje kao zločin protiv čovječnosti počinjen je protiv bosanskih Muslimana i, u manjoj mjeri, bosanskih Hrvata u četrnaest (14) opština navedenih u optužnici. Ubistvo kao zločin protiv čovječnosti počinjeno je protiv bosanskih Muslimana i bosanskih Hrvata u dvadeset osam (28) opština navedenih u optužnici. Pošto su sva lišavanja života okvalifikovana kao ubistvo ili istrebljenje po članu 5 Statuta Međunarodnog suda, nema potrebe za donošenjem zaključaka po alternativnoj optužbi za ubistvo kao ratni zločin. Dokazano je da je deportacija kao zločin protiv čovječnosti počinjena protiv bosanskih Muslimana i bosanskih Hrvata u sedamnaest (17) opština navedenih u optužnici, a prisilno premještanje kao zločin protiv čovječnosti počinjeno je u

dvadeset pet (25) opština navedenih u optužnici. Progon bosanskih Muslimana i bosanskih Hrvata kao zločin protiv čovječnosti počinjen je u svih trideset pet (35) opština, izvršenjem sljedećih djela: nametanja restriktivnih i diskriminatornih mjera koje uključuju uskraćivanje osnovnih prava; ubistva; okrutnog i nečovječnog postupanja tokom napada na gradove i sela i unutar više zatočeničkih centara: protivpravnog zatočenja; prisilnog premještanja; prisilnog rada na linijama fronta; prisvajanja ili pljačkanja privatne imovine; te uništavanja privatne imovine i kulturnih spomenika i svetišta.

U vezi s optužbom za genocid, Vijeće konstatuje da, uprkos dokaza o djelima počinjenim u opštinama koja čine *actus reus* genocida, Vijeću nisu predloženi dovoljni dokazi na osnovu kojih bi ustanovilo da li su počinioци imali genocidnu namjeru, odnosno namjeru da u cjelini ili djelimično unište etničku grupu bosanskih Muslimana ili bosanskih Hrvata kao takvu.

Sada ćemo se pozabaviti pitanjem krivične odgovornosti g. Krajišnika za zločine koji su upravo navedeni. Na osnovu činjenica u ovom predmetu, Vijeće konstatuje da je udruženi zločinački poduhvat najprimjereniji vid odgovornosti. Stoga, drugi oblici odgovornosti za koje se tereti u optužnici nisu dalje razmatrani.

Vijeće je mišljenja da postojanje udruženog zločinačkog poduhvata ne pretpostavlja pripremno planiranje ili izričit dogovor među njegovim učesnicima. Vijeće konstatuje da je udruženi zločinački poduhvat postojao širom teritorije republike bosanskih Srba. Centralno locirana osnovna komponenta ove grupe uključivala je g. Krajišnika, Radovana Karadžića i druge vođe bosanskih Srba. Većina učesnika udruženog zločinačkog poduhvata nalazila se na područjima ili opštinama republike bosanskih Srba i održavala je bliske veze s rukovodstvom u prijestonici bosanskih Srba na Palama. Udruženi zločinački poduhvat može postojati i njegovi članovi se mogu smatrati odgovornim za zločine koji počinje glavni izvršioци u opštinama, koji ne moraju dijeliti opšti cilj udruženog zločinačkog poduhvata. U takvim slučajevima je dovoljno da se pokaže da su ih na ta djela naveli članovi udruženog zločinačkog poduhvata u okviru provođenja opšteg cilja. Mogućnost da jedan ili više glavnih izvršilaca nisu bili svjesni udruženog zločinačkog poduhvata ili njegovog cilja ne otklanja zaključak da su udruženim zločinačkim poduhvatom počinjeni zločini širom opština navedenih u optužnicu putem takvih glavnih izvršilaca.

Opšti cilj udruženog zločinačkog poduhvata bio je da se etnički prekomponuju teritorije koje je odredilo rukovodstvo bosanskih Srba drastičnim smanjenjem procenta bosanskih Muslimana i bosanskih Hrvata putem protjerivanja. Vijeće konstatuje da su zločin deportacije i prisilnog premještanja predstavljali prvobitne zločine u okviru ovog opšteg cilja. Gospodin Krajišnik dao je zeleno svjetlo za početak programa protjerivanja tokom sjednice Skupštine bosanskih Srba kada je pozvao na [citiram]," provodeći ono što smo dogovorili, etničku podjelu na terenu" [kraj citata].

Inkriminisana sredstva opšteg zločinačkog cilja mogu se proširiti kada vodeći članovi udruženog zločinačkog poduhvata budu obaviješteni o novim vrstama zločina počinjenih u ostvarivanju cilja, a ne preuzmu djelotvorne mjere za sprečavanje ponavljanja tih zločina, te ustraju na provođenju opšteg cilja. U ovom slučaju se vidi da su članovi udruženog zločinačkog poduhvata namjeravali proširenje sredstava, budući da se provođenje opšteg cilja više ne može smatrati ograničenim na počinjenje prvobitnih zločina.

Dok je u ranim fazama udruženog zločinačkog poduhvata u kojima je učestvovao g. Krajišnik opšti cilj mogao biti ograničen na zločine deportacije i prisilnog premještanja, dokazi pokazuju da su inkriminisana sredstva tog poduhvata vrlo brzo proširena uključivanjem drugih zločina progona, kao i ubistva i istrebljenja. Ovaj prošireni niz zločina, koji se detaljno navode u presudi, doveo je do redefinisavanja inkriminisanih sredstava putem kojih je ostvarivan opšti cilj udruženog zločinačkog poduhvata tokom perioda na koji se odnosi optužnica.

Dokazi ne pokazuju da je, u bilo koje vrijeme tokom perioda na koji se odnosi optužnica, zločin genocida činio dio opšteg cilja udruženog zločinačkog poduhvata u kom dokazi pokazuju da je g. Krajišnik učestvovao niti da su g. Krajišnik ili drugi članovi udruženog zločinačkog poduhvata imali posebnu namjeru koja se traži za genocid. Dokazi takođe ne potkrepljuju zaključak da je g. Krajišnik bio saučesnik u genocidu.

Po mišljenju Vijeća, sveukupni doprinos g. Krajišnika udruženom zločinačkom poduhvatu činilo je pomaganje uspostavljanja i održavanja stranačkih i državnih struktura SDS-a kao instrumenata počinjenja zločina. On je takođe upotrebljavao svoju političku vještinu i na lokalnom i na međunarodnom planu kako bi olakšao provođenje opšteg cilja UZP-a putem zločina predviđenih tim ciljem. Gospodin Krajišnik je znao za i imao namjeru da provede masovno zatočenje i protjerivanje civila. On je imao ovlasti da interveniše, ali nije bio zainteresovan za sudbinu zatočenih i protjeranih osoba. Gospodin Krajišnik je želio da se muslimansko i hrvatsko stanovništvo u velikom broju iseli sa teritorija bosanskih Srba i prihvatao je da se mora platiti teška cijena u patnjama, smrti i razaranjima koji su bili potrebni za ostvarivanje srpske dominacije i održive državnosti.

Stoga, Vijeće konstatuje da je g. Krajišnik kriv za počinjenje gorenavedenih zločina putem svog učestvovanja u udruženom zločinačkom poduhvatu.

Sada prelazimo na faktore u vezi s odmjeravanjem kazne.

Tužilaštvo je zatražilo da se g. Krajišniku izrekne kazna doživotnog zatvora za zločine koje je počinio.

Prilikom odmjeravanja odgovarajuće kazne, Vijeće je ocijenilo težinu sveukupnog kažnjivog ponašanja g. Krajišnika. S tim u vezi, uzeti su u obzir argumenti strana, kao i drugi relevantni faktori, kako je obrazloženo u Presudi.

Žrtvama u ovom predmetu su nanesene ogromne patnje, a posljedice koje su zločini imali po cjelokupnu muslimansku i hrvatsku zajednicu u Bosni i Hercegovini su ogromne. Zločini su vršeni tokom dužeg vremenskog perioda, često brutalnim metodama, s mržnjom ili zapanjujućim nedostatkom brige.

Uloga g. Krajišnika u počinjenju zločina bila je ključna. Položaji koje je zauzimao u rukovodstvu bosanskih Srba davali su mu ovlasti da olakša vojnim, policijskim i paravojnim grupama provođenje cilja udruženog zločinačkog poduhvata. Gospodin Krajišnik imao je dužnost da se stara za dobrobit cjelokupnog stanovništva kao i dužnost da štiti zakon i poredak. Stanovništvo koje je živjelo na teritoriji republike bosanskih Srba imalo je pravo da očekuje da će osoba sa ovlastima g. Krajišnika raditi na sprečavanju ili kažnjavanju zločina umjesto da učestvuje u njihovom počinjenju.

Vijeće konstatuje da bi sljedećim ličnim prilikama g. Krajišnika trebalo pridati određenu, iako vrlo neznatnu, težinu kao olakšavajućim faktorima: njegovoj ranijoj neosuđivanosti; njegovom dobrom vladanju u pritvoru; njegovom relativno dugotrajnom boravku u pritvoru do početka suđenja; njegovim naporima, iako su oni bili ograničeni, tokom perioda na koji se odnosi optužnica da pruži pomoć pojedinim obama koje nisu Srbi; te njegovoj starosti i porodičnoj situaciji.

Gospodine Krajišnik, molim Vas da ustanete.

Iz razloga koji su ukratko gore navedeni, ovo Vijeće, pošto je uzelo u obzir sve dokaze i argumente strana u postupku, Statut i Pravilnik, te na osnovu činjeničnih i pravnih zaključaka koji su utvrđeni u Presudi, odlučuje kako slijedi:

Proglašava da niste krivi i stoga Vas oslobađa optužbi po tačkama 1 i 2 optužnice, odnosno za genocid i saučesništvo u genocidu, sa namjerom da se unište u cijelosti ili djelimično bosanski Muslimani i bosanski Hrvati.

Takođe proglašava da niste krivi po tački 6 optužnice, odnosno za ubistvo kao kršenje zakona ili običaja ratovanja.

Vijeće Vas proglašava krivim po sljedećim tačkama:

Tačka 3, progon kao zločin protiv čovječnosti;
Tačka 4, istrebljenje kao zločin protiv čovječnosti;
Tačka 5, ubistvo kao zločin protiv čovječnosti;
Tačka 7, deportacija kao zločin protiv čovječnosti;
Tačka 8, prisilno premještanje kao zločin protiv čovječnosti;

Vaša odgovornost za gorenavedene zločine utvrđena je na osnovu člana 7(1) Statuta Međunarodnog suda. Za Vašu ulogu u ovim zločinima, osuđujemo Vas, gospodine Krajišnik, na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 27 godina.

Imate pravo da Vam se u izdržavanje kazne uračuna vrijeme koje ste proveli u pritvoru. Uhapšeni ste 3. aprila 2000. i stoga imate pravo da Vam se uračuna 2.369 dana.

Vijeće ovim zaključuje sjednicu.

Postupke pred Međunarodnim sudom možete pratiti na sljedećoj adresi:
<http://www.un.org/icty>